EXCENTRIC-CLUB

OTTO EICKE

La întrecere cu expresul de Nissa

FASCICULUL 9

Redactor responsabil: AL. VARVARA

EDITURA »EXCENTRIC-CLUB«

PREFAŢĂ

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea să fie primit ca membru în renumitul »Excentric-Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta, deoarece statutul clubului prevedea în mod expres, că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutului.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică: 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa, precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări i se înmâna o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

S-au succedat apoi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a noua:

»În ziua de 13 a acestei luni, Percy Stuart se va lua la întrecere într-un automobil, cu expresul de pe linia Paris–Nissa, trebuind să fie învingătorul cursei«.

I. LA START

În ziua de treisprezece august, pe la orele 4 după amiază, o mulţime enormă se adunase la gara din Paris, de unde era plecarea trenurilor spre sud.

Mulţimea era viu agitată.

Din când în când, privirile ei se îndreptau nerăbdătoare spre strada, care ducea direct la gară.

Unul din mulţime, uitându-se la ceas, şopti unui altuia;

— Trebuie să sosească imediat! La ora patru şi şapte minute e plecarea expresului de Nissa!

Cel cu care vorbise, voind să arate că e la curent cu întreaga chestiune, răspunse:

— Mai sunt opt minute până la patru. Străinul mai are timp încă un sfert de ceas, dacă vrea să fie punctual la start.

O doamnă elegant îmbrăcată, ascunzându-şi nerăbdarea, se adresă însoţitorului ei:

— Ce nebunie, să se ia la întrecere cu expresul de Nissa! Cu avionul aş mai înţeleg, dar într-un automobil…

Lângă ea se găsea un tânăr filfizon. Dându-şi aerul unui bărbat care ştie totul şi învârtindu-şi bastonul între degete, spuse:

— Nu e un lucru atât de mare. Expresul parcurge distanţa dintre Paris şi Nissa în 19 ore şi jumătate. Cu un automobil bun se poate parcurge această distanţă în acelaşi timp!

La aceste cuvinte, un burghez gras şi chel, se amestecă în vorba.

— Grozav te mai pricepi! murmură el. Nu se poate compara automobilul cu trenul. Expresul are linia liberă, pe când automobilului i se pot întâmpla multe pe drum! În afară de aceasta, automobilul va trebui să se alimenteze de câteva ori cu benzină. Pariez pe orice sumă, că nu va câştiga cursa!

Deodată, valurile mulţimii începură să se agite:

— Vine! Vine!

Oamenii se înghesuiau unii în alţii. Fiecare ţinea să vadă

pe cel care avea cutezanţa să întreprindă o cursă de întrecere cu expresul de Nissa.

Dintr-o stradă lăturalnică îşi făcu apariţia un automobil, îndreptându-se spre mulţime.

Era o maşină de curse de cea mai nouă construcţie.

Automobilul purta culorile »Excentric-Clubului«. Era vopsit în verde, roşu şi albastru. Un amestec bizar de culori.

Maşina mai avea şi un fanion, purtând tot culorile clubului.

Două persoane ocupau singurele locuri din automobil.

Unul din ei era Gramont, directorul fabricii de automobile Dion-Bouton, un expert în sportul automobilismului. Fabrica precum şi directorul ei se bucurau de un renume mondial.

— Celălalt! Acela e străinul! exclamă doamna care vorbise mai înainte.

Ea arătă cu umbreluţa de soare spre tânărul de la volan.

Era un tânăr vioi şi elegant. Faţa lui reflecta energie şi inteligenţă. Ochii îi străluceau. Era tipul caracteristic al sportsmanului.

Acest tânăr era Percy Stuart.

Mulţimea îl primi cu ovaţii. El răspunse călduros, scoţându-şi încet cascheta de automobilist.

Percy zâmbi.

Era foarte curios să ştie cum de se răspândise atât de fulgerător ştirea că a fost însărcinat cu a noua misiune de către clubul »Excentric«. Cum de aflase mulţimea că se va întrece cu expresul de Nissa?

Percy nu citise încă ziarele de dimineaţă, în care apăruse ştirea despre pariul său, pe o sumă enormă, că va întrece expresul de Nissa. Mai mult: ziarele anunţaseră că vor reveni cu amănunte asupra acestui pariu.

O astfel de ştire era suficientă să aţâţe curiozitatea populaţiei din Paris. Mulţimea se adunase în grupuri imense la start, spre a asista la plecarea lui Percy.

Directorul fabricii Bouton, observând nedumerirea lui Percy Stuart, îi povesti cele apărute în ziare.

Percy tresări.

— Cine ar fi dat aceasta ştire ziarelor? «întrebă el.

Stabilisem doar ca să se păstreze secretul, atât din partea clubului cât şi din partea mea.

Directorul ridică din umeri:

— De la mine n-a auzit nimeni. Cred însă că indiscreţia a făcut-o vreunul din prietenii sau admiratori dumitale.

Percy Stuart ramase câteva clipe gânditor, spunând apoi:

— Eu cred tocmai contrariul. Cel care a furnizat ştirea ziarelor este un duşman al meu, care ar dori din toată inima să pierd cursa.

Directorul tăcu. Percy Stuart îşi reluă atitudinea... vioaie de înainte.

— A dat greş duşmanul meu! spuse el. Sunt sigur că voi ajunge la destinaţie, aşa cum mi-am propus.

Directorul, făcu un gest afirmativ. Apoi îl întrebă:

— Ai terminat cu pregătirile? Firma noastră şi-a făcut datoria, livrându-ţi un automobil excelent. Maşina are o sută de cai putere. Te asigur că, cu acest automobil, vei înfrunta toate greutăţile!

— Ştiu că mă pot bizui pe maşină, răspunse Percy Stuart. Dar şi mai multă încredere am în ochii, urechile şi nervii mei!

— Ţi-ai fixat drumul pe care-l vei urma? întrebă directorul.

— Sigur! Imediat ce părăsesc Parisul, mă voi ţine de malul stâng al Senei, până ce voi ajunge la canalul din Burgundia.

— Scuză-mă! întrerupse directorul. Dar până acolo, trebuie să treci şi prin Yonne.

— Ştiu şi asta. Sper însă că nu voi pierde mult timp.

Directorul mormăi ceva neînţeles. Apoi făcu o nouă propunere:

— Te-aş sfătui să te aprovizionezi cu benzină la Dijon.

— Ai dreptate. De acolo, mă voi îndrepta spre sud, la Rhone, apoi prin Chalon şi Lyon, unde probabil că voi avea nevoie să-mi complectez din nou provizia de benzină. Voi continua apoi drumul spre Avignon.

— Şi de acolo, pleci prin Marsilia!

— Nu! Voi porni spre est. Urmez linia cea mai scurtă de la

Cannes spre Nissa. Fă şi dumneata socoteala: expresul de Nissa pleacă din Paris la ora patru şi şapte minute. Mâine după amiaza, la ora unu şi treizeci şi şapte, are sosirea la Nissa. Or, eu sper să ajung cu cel puţin o oră înaintea expresului.

Între timp, automobilul ajunsese la intrarea din gară.

Apărură şase domni, elegant îmbrăcaţi. Ei se îndreptară spre maşină, salutând politicos pe tânărul american.

Unul din ei se adresă lui Percy Stuart:

— Noi suntem membrii »Excentric-Clubului«. Am primit însărcinarea să controlăm plecarea dumneavoastră. De la start. În primul rând, permiteţi-ne să vă urăm succes!

Percy Stuart zâmbi:

— Mă măguleşte interesul dumneavoastră şi vă promit că voi duce la bun sfârşit şi această însărcinare, ca şi pe celelalte cu care aţi binevoit să mă onoraţi!

Dar în gândul lui, îşi spuse: »Ştiu eu prea bine că aţi dori să-mi rup gâtul, sau cel puţin să am o pană la motor, care să mă împiedice de a câştiga cursa. Nu vă prea surâde un al 198-lea membru în clubul vostru!

Se făcuse ora patru.

Percy Stuart şi directorul fabricilor Bonton se dădură jos din maşină, controlând-o din nou.

— Totul e în cea mai bună stare! spuse directorul.

Percy Stuart îşi îmbrăcă impermeabilul.

— Trebuie să mă pregătesc. Cursa începe imediat.

Punând mâna în buzunar, se încredinţă că are asupra sa revolverul cu şase gloanţe, busola, o sticluţă cu vin şi pachetul cu pansamente.

În sfârşit, se urcă în maşină, uitându-se la ceas.

Directorul Gramont i-o luă înainte:

— Mai sunt trei minute!

— Mersi!

Percy Stuart puse mâna pe volan.

În acelaşi moment, se auzi în gară un şuierat lung.

Conducătorul delegaţiei »Excentric-Clubului« se îndreptă spre Percy Stuart, spunându-i:

— Încă un minut!

Şi, ca la o inspiraţie comună, cei şase îşi scoaseră cu toţii ceasornicele.

Toate erau exacte. Fuseseră aranjate după ora meridianului din Cambridge.

— Încă treizeci de secunde! spuse Gramont, strângând din nou mâna lui Percy Stuart. Drum bun! Şi încă odată, succes!

— Încă douăzeci de secunde! rosti unul din membrii »Excentric-Clubului«.

Percy Stuart se uită la ceas, zâmbind ironic:

— Greşiţi, domnilor! Mai sunt numai zece secunde. Îndreptaţi-vă ceasurile, întrucât nu merg exact. Am vrut să vă dau o mică lecţie, deoarece membrii »Excentric-Clubului« trebuie să fie foarte precauţi în astfel de împrejurări. Azi dimineaţă, am trimis la hotel un hoţ de buzunare, angajat în acest scop de mine, care v-a dat ceasornicele înapoi cu câte zece secunde. Am onoare să vă salut, domnii mei!

Percy Stuart dădu drumul motorului. Maşina se mişcă din loc.

Locomotiva şuieră pentru a doua oară, punând trenul în mişcare.

Percy Stuart zbură cu automobilul său.

Zece minute mai târziu, maşina ieşise din Paris, gonind dea lungul Senei.

Expresul de Nissa mergea cu o viteză de 87 kilometri pe oră.

Cursa începuse.

II. SÂRMA PERICULOASĂ

Percy Stuart se simţi bine dispus în maşina sa, care străbătea cu mare viteză frumoasele câmpii.

Nervii îi erau încordaţi. Avea un singur gând: să ajungă la destinaţie!

Privea cu atenţiune şoseaua. În această cursă, trebuia să înlăture din timp orice piedică.

Sena părea o panglică argintie. Valurile ei se legănau încet.

Ziua era foarte frumoasă. Soarele strălucea pe cer. În cursul dimineţii, aerul fusese cam înăbuşitor, dar spre amiază căldura încetă.

Percy Stuart avea un timp foarte prielnic.

Automobilul său străbătea în goană orăşelele şi satele. Oamenii se fereau din calea lui, fugind de pe şosea.

Percy Stuart auzea din când în când cum ţăranii vociferau în urma lui. El însă nu se sinchisea, căci trebuia să-şi ducă la capăt misiunea. Fu însă foarte atent ca să nu se întâmple vreun accident. Nu putea să existe şofer mai îndemănatec decât acest tânăr sportsman, atât de stăpân pe volan.

Percy era foarte mulţumit.

»E o adevărată minune maşina aceasta!« se gândi el.

Se convinse că uzinele Dion-Bouton îl serviseră cinstit.

Gramont fusese doar un bun prieten al său. Percy avea toată încrederea în el.

Din nou, se ivi un sat.

Spre necazul lui, Percy Stuart observă că aci îl aştepta o piedică.

În mijlocul, şoselei, se postase un om cu capul gol şi îmbrăcat în zdrenţe. Nu se mişca din loc şi se părea că nici n-aude apropierea automobilului.

Percy Stuart dădu semnalele de claxon, dar în zadar.

Bănui că are de a face cu un surd sau cu un nebun, dacă nu cumva era vorba, de unul care avea de gând să se sinucidă, aruncându-se în faţa maşinii.

Percy micşoră puţin viteza, reuşind în modul acesta să-l ocolească pe necunoscut.

Dar acesta tresări la apropierea maşinii, făcând o săritură în lături, spre a se pune la adăpost. În acelaşi timp însă, aruncă un ghemotoc de hârtie în maşină.

Percy Stuart nu dădu nicio atenţie acestui lucru.

Puse din nou maşina în viteză, părăsind imediat satul, în care avusese curioasa aventură. Abia apoi, reflectă asupra celor întâmplate.

Aventura aceasta îi dădu de gândit. Nu putea fi vorba de fapta unui nebun.

Ridica ghemotocul de hârtie. Înăuntru se găsea un bilet.

Ţinând mâna dreaptă pe volan, încercă cu mâna stângă să desfacă biletul. Reuşi, dar cu mare greutate.

Apoi, citi:

Sir!

Păziţi-vă! Ascultaţi-mi sfatul şi întoarceţi-vă imediat la Paris, căci nu veţi ajunge în viaţă la Nissa.

Veţi întâmpina piedici, pe care nu le veţi putea înlătura nici într-un caz.

Încăpăţinându-vă, va fi foarte uşor să vă găsiţi moartea.

Aceasta însă ar îndurera profund pe cel care vă dă bunul sfat de acum, întrucât el vă doreşte mulţi ani, dar nu ca membru al »Excentric-Clubului«.

Percy Stuart reflectă o clipă.

Aceasta nu putea fi decât o încercare de intimidare din partea duşmanului, de care trebuia să se teamă!

Să se teamă? Nu! Surâse ironic, ştia prea bine, că duşmanul său de moarte e baronetul Mac Hollister.

De aceea, aruncă biletul.

Apoi, îşi spuse: »Nu, dragul meu Hollister! Mâine la ora 1 şi 39 de minute după amiază voi fi la Nissa. Cu aceasta, misiunea mea va fi îndeplinită«.

Percy crezu că a ajuns la punctul unde râul Yonne se varsă în Sena. Voi să se ţină dea lungul malului Yonnei. Dar văzu prea puţin râul, căci maşina, zbura înainte.

Se ivi canalul Burgund.

Acest canal leagă râul Yonne cu râul Rhone, deci marea Mediterană cu canalul Mânecii.

Drumul deveni mai anevoios, dar un vânt uşor, care adia pe lanurile întinse, răcori pe Percy Stuart.

Trecu încă o oră.

Acum, se iviră în faţa lui munţii Coastei de Azur.

Percy parcurgea un drum frumos şi romantic. De ambele părţi ale şoselei se înălţau stânci uriaşe, iar alături cascadele îşi rostogoleau valurile de la înălţime.

Percy Stuart fu foarte atent la curbe, căci acum maşina alerga cu cea mai mare viteză.

Se făcuse seara.

Cerul se înnoră.

Pe cer nu se vedea nimic. În zadar Percy Stuart se uita mereu spre bolta cerului, spre a descoperi vre-o stea.

Noaptea era întunecoasă.

Norii grei şi ameninţători se grupau pe cer. Părea că se apropie o furtună.

Percy Stuart, gândindu-se la urmările furtunii, deveni nervos.

Maşina înainta acum din ce în ce mai anevoios, cu toate că reflectoarele îşi aruncau lumina pe o distanţă mare.

Percy Stuart încleştă cu ambele mâni volanul, pentru a-şi ţine maşina continuu în mijlocul, şoselei.

Avea numai o singură dorinţă: să iasă mai repede din munţi.

Deodată – în timp ce maşina se găsea în plină viteză – Percy Stuart puse mâna pe frână, trăgând-o cu toată forţa.

Se cutremurase de groază!

Încă doi-trei metri şi ar fi fost pierdut!

Drumul era barat de o sârmă groasă, legată între două stânci, din dreapta şi din stânga drumului. Dar privirea ageră a lui Percy Stuart, observase la timp obstacolul.

La cea mai mică atingere a sârmei, un trunchi de copac tăiat, s-ar fi prăbuşit peste maşină.

Scrâşnind din dinţi, Percy Stuart pricepu că piedica i-a fost pusă de un ticălos, care căuta să-i zădărnicească primirea în rândurile »Excentric-Clubului«.

Sări din maşină, pentru a înlătura obstacolul. În acest scop, avea asupra sa uneltele necesare.

Fu nevoit să taie sârma, întrucât era strâns legată de stânci, la ambele capete.

Percy Stuart încercă întâi grosimea sârmei. Apoi, se întoarse la maşină, scoţând un cleşte şi o pila din lădiţa, cu unelte.

Începu lucrul.

Munca îl obosea, dar nu voia să piardă nici o secundă.

Fiecare minut era preţios, dar piedica trebuia totuşi înlăturată.

În scurt timp, sârma fu tăiată în două.

Drumul era liber.

Percy Stuart se sui din nou în maşină, dar se ivi o altă surpriză!

În jurul maşinii se agita o bandă de sălbateci. Voiau să se urce şi ei în maşină.

»Ţigani!« trecu prin mintea lui Percy Stuart.

Şi imediat, revolverul îi străluci în mâini. Cu o săritură sprintenă, fu în faţa lor.

— Înapoi! Cine nu ascultă, va fi împuşcat!

Ţiganii – aproape o duzină la număr – nu răspunseră nimic, dar îşi scoaseră, imediat cuţitele, pregătindu-se să se arunce asupra lui Percy Stuart.

Tânărul american trase în plin şase focuri. Răniţii scoteau urlete îngrozitoare.

Doi din ţigani se prăbuşiseră la pământ. Ceilalţi o luară la fugă.

Percy Stuart se urcă repede în automobil.

Îşi dădu seamă că atacul fusese pus la cale de un interesat.

Nu-i fu greu să înţeleagă că e tot opera lui Mac Hollister.

Maşina zbura mai departe.

După o jumătate de oră, Percy Stuart lăsa în urmă munţii. Un fulger luci pe cer urmat de o groaznica bubuitură.

III. BENZINĂ CU ORICE PREŢ!

Profitând de lumina fulgerului, Percy Stuart se uită la ceas.

Era ora 8 şi un sfert seara.

Pierduse zece minute în munţii Coastei de Azur. Asta însemna foarte mult. Dar el nu-şi pierdu speranţa.

În trei sferturi de oră va ajunge la Dijon. Acolo, voia să se aprovizioneze cu benzină.

O ploaie torenţială se abătu asupra regiunii.

Percy Stuart ar fi fost udat până la piele, dacă n-ar fi avut impermeabilul, prin care nu pătrundea nicio picătură de ploaie.

Din când în când, se uita la ceas. Percy se ţinea strict de ruta pe care şi-o propusese la plecare. Cu toate acestea, se mai gândea şi la alte lucruri.

Mai întâi, se gândi cu amărăciune că, la această oră, călătorii din expresul de Nissa şi-au terminat masa în elegantul vagon-restaurant şi că se pregătesc să se ducă în cabinele lor din vagonul de dormit.

Două lucruri pe care el nu putea să-şi le permită: masa şi somnul.

Maşina zbura pe şosea cu o viteză nebună. Se părea că Percy ţine să ajungă la Nissa cu mult înaintea expresului.

Gândurile lui se îndreptară apoi spre Londra.

În acel oraş se găsea acum o tânără cu ochi frumoşi şi strălucitori. Era Helen Rutherford!

Pentru ea, va trebui să câştige cursa. După ce va soluţiona cele 197 de probleme, puse de clubul »Excentric«, va mai avea de îndeplinit încă o misiune, a lui proprie:

Să conducă la altar pe Helen Rutherford, spre a o face fericită pentru toată viaţa!

Dar împrejurările în care înainta acum automobilul, îl scoaseră din aceste gânduri. Trebuia să fie atent.

Şoseaua era plină de căruţe, care plecaseră de cu noapte spre Dijon.

Cele mai multe transportau zarzavaturi, pentru piaţa oraşului.

Percy Stuart ocoli cu dibăcie căruţele şi le întrecu pe toate. În sfârşit, se ivi oraşul.

Tânărul american răsuflă uşurat când îşi făcu intrarea în oraşul Dijon.

Ştia că lângă »Hotelul Englez« se găseşte depozitul de benzină. Acolo voia să se oprească.

Străzile oraşului erau pustii.

Automobilul le parcurgea cu viteză.

Puţinii trecători se uitau miraţi după acest automobil fantomă.

Mulţi îşi spuneau: »Cum de nu-şi rupe ăsta gâtul?«

Percy Stuart nu se sinchisi de privirile uimite ale trecătorilor.

Ajunse la »Hotelul Englez«, din piaţa Dijonului.

Telegrafiase din timp că va avea nevoie de o cantitate mai mare de benzină, aşa că în faţa depozitului îl aştepta bidonul. Alături se găseau doi lucrători cu bluze albastre.

Percy Stuart le strigă de la distanţă:

— Halo! Repede, repede! Turnaţi benzina!

Scoase un bon din buzunar, dând lucrătorilor şi cate un bacşiş.

Ei se grăbiră să umple rezervorul cu benzină.

Între timp, sosi un chelner de la restaurantul hotelului, aducând lui Percy Stuart o gustare frugală, pe care o comandase tot telegrafic.

Percy luă gustarea fără să se dea jos din maşină. Chelnerul aştepta cu tabla în mână.

Bău un păhărel de vin şi apoi întrebă pe lucrători:

— Gata, şefilor?

— Totul e în perfectă ordine! fu răspunsul.

Percy Stuart porni mai departe. Peste cinci minute părăsise oraşul.

Furtuna se liniştise.

După trei sferturi de oră de drum, Percy făcu o constatare, care-l îngrijoră adânc.

Maşina înainta din ce în ce mai încet.

Din bătăile neregulate ale motorului, el pricepu că e ceva în neregulă.

Se gândi care să fie cauza. Motorul nu putea să aibă niciun defect, căci în această privinţă garantaseră uzinele »Dion-Bouton«, precum şi bunul său prieten, directorul Gramont.

Percy Stuart opri maşina şi sări jos. Unde era defectul?

Percy Stuart îşi frământa creierul. O idee fulgerătoare îi trecu prin minte.

Cauza era benzina. I se dăduse benzină amestecată cu apă. Ridică capacul rezervorului şi se aplecă apoi asupra lui. Mai întâi, căută să constate prin miros dacă într-adevăr benzina era amestecată cu apă.

Percy Stuart observă că picăturile de benzină curată pluteau deasupra apei.

Scoase repede un păhărel din buzunar, umplându-l cu lichidul din rezervor. Se dădu un pas înapoi, apropiind apoi de pahar un chibrit aprins.

Lichidul se aprinse imediat, dar apoi se stinse. În pahar rămăseseră resturile de apă. Percy Stuart era disperat.

— M-au înşelat! Toate piedicile mi le pune Mac Hollister. Ce-i de făcut!

Deodată, se auzi un semnal de claxon. Un automobil se apropia în plină viteză.

Prin mintea lui Percy Stuart trecu o idee îndrăzneaţă.

Ca să-şi ajungă ţinta, era gata pentru orice.

Maşina venea dinspre Dijon şi avea desigur rezervorul plin cu benzină.

Automobilul străin n-ar fi putut trece mai departe, căci maşina lui Percy Stuart îi bara drumul. Într-adevăr, automobilul se opri. Percy deschise uşa maşinii.

În automobil se găsea un domn mai în vârstă, elegant îmbrăcat, care era însoţit de o tânără şi frumoasă femeie.

— Fie-vă milă de mine! Daţi-mi benzina dumneavoastră! se rugă Percy Stuart.

Domnul în vârstă se încruntă şi răspunse violent:

— Dar ce, ai înnebunit! Sau poate eşti un tâlhar la drumul mare!

— Nu, nu! Dar am absolută nevoie de benzina dumneavoastră!

— Imposibil! Sunt în voiaj de nuntă şi plec cu soţia mea la Monte-Carlo. Lasă-mă în pace, sau…

— Vă rog din suflet să-mi cedaţi benzina dumneavoastră! Vă, veţi procura alta, foarte uşor, din altă parte. Aveţi doar şoferul la dispoziţie, oare ar putea să vă aducă benzină din Dijon!

— Nu vorbi prostii! mormăi străinul. Trebuie să mă duc la Monte Carlo cu soţia mea.

Tânăra interveni pentru Percy Stuart.

— Ascultă, spuse ea bătrânului, tânărul pare să fie foarte grăbit. Nu-l refuza!

Dar bătrânul se supără:

— Ştii prea bine dragă că suntem grăbiţi să ajungem la Monte Carlo. E doar luna noastră de miere!

Percy Stuart îşi dădu seamă că nu va face nimic cu vorba bună.

Scoase deci revolverul, întinzându-l ameninţător spre străin:

— Dacă nu-mi dai imediat întreaga cantitate de benzină te împuşc!

Bătrânul sări în sus, înspăimântat şi strigând cu glas răguşit:

— Ajutor! Ajutor! Vrea să mă omoare!

În cele din urmă însă, fu nevoit să cedeze.

— Ia benzina! se tângui el. Dar te rog să-ţi pui revolverul în buzunar. O, Doamne! De abia m-am însurat şi iată că mi-e viaţa în primejdie, tocmai când am obligaţia de a mă îngriji de soţia mea!

Între timp, şoferul se dăduse jos din maşină. Percy Stuart îi strecură pe furiş 500 de franci, după care schimbară rezervoarele de benzină. Apoi, Percy se înclină politicos în faţa bătrânului, spunându-i:

— Vă rămân adânc îndatorat! Numele meu e Percy Stuart şi vă asigur că vă voi despăgubi pentru paguba ce v-am cauzat-o. Iar dumneavoastră, stimată doamnă, vă urez o căsnicie fericită!

După aceasta, Percy Stuart se urcă iarăşi în maşina sa, pornind cu o viteză nebună.

El studiase foarte atent harta.

Ştia că peste un ceas va ajunge la Chalon. Pentru a recâştiga timpul pierdut, nu-i era permis să se oprească niciun minut în acest oraş.

Un singur lucru ţinea să-l controleze la Chalon.

Expresul de Nissa trecea prin acest oraş. Putea deci să constate în ce măsură îi reuşise până acum cursa de întrecere.

Maşina alerga cu o viteză fantastică pe şoseaua lungă şi fără de sfârşit.

Deodată, Percy Stuart observă lucind în depărtate felinare, verzi şi roşii. Bănui că acolo e o staţie mică.

Dar apropiindu-se, constată că trebuie să treacă mai întâi peste un şir de şine. Bariera era deschisă.

Percy Stuart nu încetini viteza automobilului.

Dar când automobilul atinse primele şine, stâlpul barierei din cealaltă parte fu lăsat în jos. Maşina se ciocni puternic de obstacol.

Automobilul se aplecase într-o parte. Percy ţinea încleştat volanul. Un cauciuc plesnise.

Percy Stuart avea cauciucuri de rezervă, dar înlocuirea ar fi durat prea mult.

Se uită disperat în jurul său. Tresări de groază! Se lăsase în jos şi cel de al doilea stâlp al barierei. Din depărtare, se auzi şuierul strident al unei locomotive. Şinele pe care se găsea automobilul, vibrau.

La o mică depărtare, apărură felinarele locomotivei. Era expresul de Nissa.

Trenul trecea prin staţie. Numai câteva secunde şi ar fi sfărâmat automobilul.

Fără să-şi piardă sângele rece, Percy Stuart dădu drumul motorului. Chiar cu cauciucul plesnit, maşina trebuia să înainteze, căci altfel nenorocirea nu mai putea fi evitată.

Automobilul porni, rupând bariera.

După o secundă, expresul de Nissa, cu ferestrele vagoanelor luminate, trecu ca fulgerul.

IV. PREA TÂRZIU?

Percy Stuart oprise automobilul, spre a înlocui cauciucul. Pentru aceasta, pierdu cinci minute.

Uitându-se la ceas, constată că, până acum, pierduse în total 37 de minute.

Va recâştiga oare timpul pierdut? Va reuşi să întreacă expresul?

Sări hotărât în maşină şi îi dădu drumul cu maximum de viteză.

Străbătu oraşe şi sate, fără a opri şi fără a micşora viteza.

Pe la ora patru şi jumătate, începu să se facă ziuă. Trecuse în sfârşit şi această sinistră noapte, pe timpul căreia Percy Stuart avusese de suferit atâtea piedici.

Pe la ora 6 dimineaţa, Percy zări în depărtare turnurile vechiului oraş Avignon, prin care trebuia să treacă.

Nu intenţiona să se oprească acolo nicio clipă. În rezervor avea benzină suficientă pentru tot restul drumului.

La ora 6 şi câteva minute, automobilul întră în Avignon, tocmai era pe punctul de a traversa piaţa, când cinci jandarmi, cu armele întinse, îi barară drumul:

— Stai! Opreşte! Altfel tragem!

Percy Stuart tresări. Opri înfuriat automobilul.

— Ce vreţi de la mine? Credeţi că sunt un bandit, de mă opriţi în acest fel? se adresă el violent jandarmilor.

Unul din jandarmi, probabil şeful patrulei, îi spuse:

— Trebuie să mă urmaţi la postul de poliţie! Am primit o telegramă, care vă priveşte!

— O telegramă? De unde?

— Din Chalon!

Percy Stuart înţelese imediat de ce este vorba.

— Ah, vi s-a comunicat despre accidentul de acolo. Dar ce mă priveşte acum acest lucru!

— Sunteţi acuzat că aţi sfărâmat bariera drumului de fier. Ne veţi urma la postul de poliţie, ca să vă interogăm!

— Aşa? Şi ce se va întâmpla apoi cu mine?

Jandarmul ridică din umeri:
— Probabil că veţi fi supus unei amenzi. Dar acum, daţi-vă jos şi urmaţi-ne!
Percy Stuart reflectă o clipă. Îşi dădu seama că, urmând pe jandarmi la comisariat, va pierde cel puţin 2–3 ore, până ce i se va lua interogatoriul.
Asta ar însemna să piardă cursa. Percy Stuart zâmbi. Îi trecuse prin minte o idee salvatoare.
— Fireşte că vă voi urma. Dar nu pot să las maşina aci, în piaţă, căci n-are cine o păzi. Unul dintre dumneavoastră să se urce lângă mine în maşină, ca să mă conducă la comisariat. Cât facem până acolo?
— Cel mult şapte minute, răspunse şeful patrulei. Merg eu cu dumneavoastră.
Percy Stuart îl ajută să se urce în maşină, spunându-i apoi:
— Aşezaţi-vă comod! Doriţi o ţigară?
Jandarmul îşi răsuci mustaţa, luând o ţigară din cele oferite de Percy.
— Mersi, mersi! Şi acum, înainte!
Percy Stuart făcu un gest afirmativ.
Apoi, dădu drumul maşinii cu cea mai mare viteză.
Două minute mai târziu, părăsise oraşul Avignon, cu toate că jandarmul de lângă el ţipa înfuriat, încercând chiar să sară din maşină.
Percy Stuart nu se sinchisi de loc.
Maşina alerga cu o viteză nebună, aşa că după un sfert de oră, oraşul nu se mai vedea.
În sfârşit, Percy opri automobilul.
— Fii te rog aşa de amabil şi dă-te jos!, ordonă el jandarmului.
— Ce înseamnă asta? Să ştii că…
— Nu te opune, dragul meu! îi răspunse Percy Stuart. Dă-te imediat jos, dacă nu vrei să te arunc din maşină! Am pierdut destul timp cu dumneata. Nu sunt dispus să mai stau de vorbă!
Jandarmul fu nevoit să se conformeze.
Se coborî din maşină, vociferând şi ameninţând pe Percy

Stuart că va trage consecinţele.

Percy nu se intimida însă de aceste ameninţări.

Puse motorul în mişcare, îndreptându-se spre sud. Trebuia să ajungă pe drumul cel mai scurt la Nissa.

În faţa lui apăru un râu. Percy se ţinu de malul râului. Era râul Durance.

După alte două ceasuri, peisajul se schimbă.

Apărură grădinile de portocali, cu fructele lor frumoase şi aromate. Foile palmierilor împrăştiau o umbră răcoritoare. Intrase în vegetaţia sudului.

Fără nicio întrerupere, Percy Stuart îşi continuă cursa, pe drumul spre Nissa.

Dar tânărul sportsman era neliniştit. Se îndoia că va ajunge cu bine la capăt.

Ceasornicul arăta ora 12. Doamne! Ora 12! Şi de abia trecuse prin Iréjus. Mai trebuia să treacă prin Cannes. Abia apoi, venea Nissa.

Nu mai avea nicio speranţă că va parcurge această distanţă într-o oră şi jumătate.

Se putea considera învins!

Nu-i mai rămăsese decât o singură dorinţă: să-şi salveze onoarea. Fiecare minut pe care-l va mai câştiga, va contribui la succes.

Maşina gonea nebuneşte.

În faţa lui Percy apărură turnurile şi acoperişurile unui oraş mai mare: Cannes!

Când maşina intră în oraş, Percy Stuart se uită la ceas. Unu şi 15 minute!

Tresări…

Era imposibil ca să ajungă la Nissa într-o jumătate de oră. La ora 1 şi 37 minute, expresul trebuia să intre în gară.

Cursa era pierdută.

Percy Stuart ştia că în gară îl aşteaptă o delegaţie a »Excentric-Clubului«. Vedea parcă surâsurile ironice – ale celor din delegaţie, când îi vor spune ca expresul a trecut înainte.

Enervat, îşi muşcă buzele.

Cu o viteză fantastică, parcurse distanţa dintre Cannes şi

Nissa în 47 de minute.

Când trecu prin oraş, îndreptându-se spre gară, era ora 1 şi 52 de minute.

Clădirea gării se ivi în faţa sa.

Percy Stuart observă la intrare şase domni îmbrăcaţi în negru: delegaţia »Excentric-Clubului«.

Printre ei era şi Mac Hollister.

Spre marea, sa mirare, Percy nu observă niciun surâs ironic pe feţele celor din delegaţie.

Erau foarte, liniştiţi şi serioşi. Mac Hollister părea chiar deprimat.

Automobilul făcu o curbă elegantă şi se opri în faţa gării…

— Învins, dar învins în mod onorabil! îşi spuse Percy Stuart, dându-se jos din maşină. Am onoarea să vă salut, domnilor!

— Iar eu am onoare să te felicit! îi răspunse lordul Dowernon. Unul din cei mai simpatici membri ai clubului, strângându-i mâna. Ai soluţionat admirabil cea de a noua problemă!

— Soluţionat? Vă bateţi joc de mine, milord? Expresul de Nissa…

— L-ai întrecut! îl întrerupse lordul. Până acum n-a sosit.

În momentul acesta, se auzi un şuierat de locomotivă.

— Vine expresul! Ai ajuns aci cu două minute şi 22 de secunde mai înainte. Deci, ai câştigat cursa!

Percy Stuart rămase uluit.

— Dar e imposibil! Sosirea expresului în gara Nissa e la ora 1 şi 37!

— Aşa e, dar s-a primit o telegramă din Avignon, prin care se arată că roţile unui vagon au luat foc, din care cauză, a fost nevoie ca vagonul să fie scos din garnitura trenului. S-a produs deci o întârziere.

Câteva clipe, Percy nu înţelese rostul acestor cuvinte, căci era încă buimăcit de surpriză.

Închise pentru o secundă ochii.

Când îi redeschise… văzu în faţa sa pe Helen Rutherford, care îi oferea un buchet de flori, felicitându-l.

— Bine ai venit la Nissa!
Percy Stuart se uită neîncrezător la ea:
— Miss Helen?!
— Da, eu sunt, mister Stuart. Ţi se pare de necrezut? Nu te bucuri de loc?
Percy Stuart îi întinse călduros mâinile.
— Nici nu-ţi pot spune, cat de mult mă bucur. Dar cum ai ajuns la Nissa, miss Helen? De unde ai ştiut că…
Helen îl întrerupse:
— Cum am ajuns la Nissa! Foarte simplu. Aflând din ziare despre cursa pe care o vei face şi în jurul căreia toate cercurile sportive din lume discută cu aprindere, m-am urcat în expres. Şi iată-mă aci!
Percy Stuart răspunse amabil:
— Mă bucur nespus de mult că ai ţinut să te convingi personal de rezultatul cursei. Acum, pun şi mai mult preţ pe succesul meu.
Miss Helen îi ascultă zâmbind cuvintele. Arăta apoi spre buchetul de flori.
— Crezi că aş fi venit, eu cu flori, dacă m-aş fi îndoit o singură clipă de reuşita dumitale? Nu, mister Stuart. Îţi cunosc prea bine energia, tenacitatea şi curajul. Eram ferm convinsă că vei reuşi şi ca vei învinge toate obstacolele. Nu m-am îndoit de loc că succesul va fi de partea dumitale!
Ochii lui Percy Stuart străluceau de bucurie. Sărută cu drag mâna tinerei fete.
Cei doi tineri petrecură câteva ore împreună.
Spre seară, Percy Stuart primi o scrisoare cu următorul conţinut:

A zecea problemă.

Imediat după deschiderea sezonului, Percy Stuart va pleca la Monte-Carlo şi va juca la ruleta cazinoului.
În termen de 8 zile, va trebui ca Percy Stuart să dea o astfel de lovitură la joc, încât banca să rămână fără niciun ban şi să fie nevoită a întrerupe jocurile pentru două ore.

»Excentric-Club«.

Volumul viitor va fi: RULETA »CURĂŢATĂ«.